

KAPITÁN ADORABL a TOULAVÝ OSTROV

DOMINIK
LANDSMAN

ONDŘEJ
VOJTĚCH

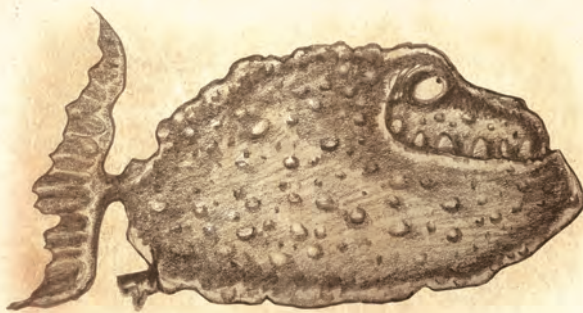

NAKRESLIL
Peter
STANKOVIČ

KAPITÁN
ADORABL
a
TĚULAVÝ OSTROV

Copyright © Dominik Landsman, Ondřej Vojtěch, 2025

Illustrations © Peter Stankovič

All rights reserved

ISBN 978-80-284-1133-6

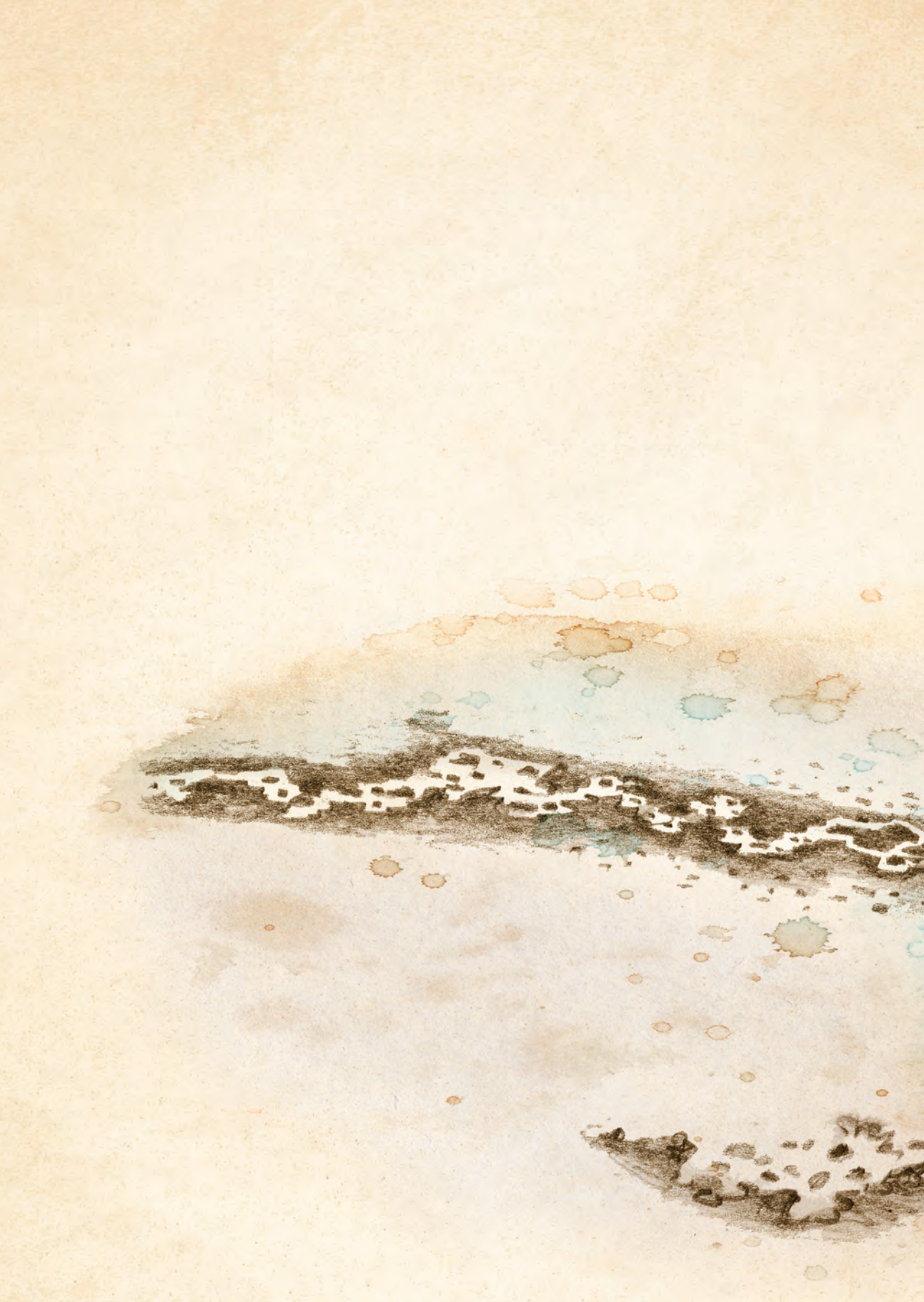
DOMINIK LANDSMAN
a ONDŘEJ VOJTĚCH

KAPITÁN ADORABL
a
TOULAVÝ OSTROV

NAKRESLIL Peter STANKOVIČ

EUROMEDIA GROUP

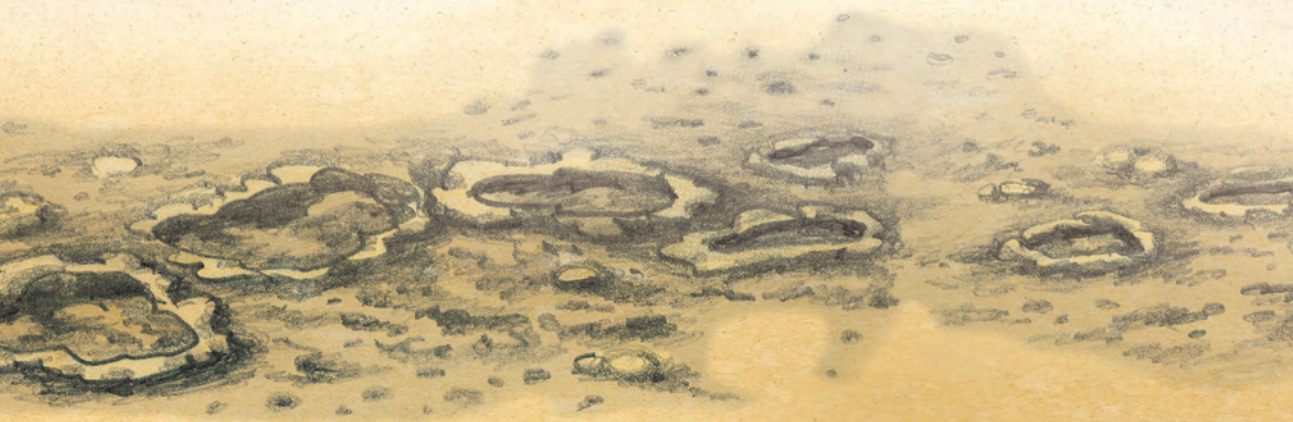

Věnováno památce Petera Stankoviče.
Naprosto jedinečnému malíři a ilustrátorovi,
který vdechl postavám ze Sedmimoří vtipný a unikátní vizuál
daleko za hranicemi mé představivosti.
Sbohem, mistře!

Poděkování Dominika Landsmana

Normálně bývá zvykem psát poděkování na konci knihy, nicméně nebudu riskovat, že knížku nedočetete do konce, tak poděkuju hnedka na začátku. Chtěl bych poděkovat Ondřeji Vojtěchovi (známý též jako Ondra Vojtěch) za pomoc se všemi třemi díly *Adorabla*. Byl to on, kdo mi pomáhal vymyslet příběh a kdo krotil mé přehnané grafomanské ambice a překombinovaný humor. Za jeho pomoc jsem mu první dva díly platil, ale teď se mi ho už platit nechtělo, tak jsem ho uvedl na obálku jako spoluautora. A mám to zadarmo. Že mě to nenapadlo hned u jedničky.

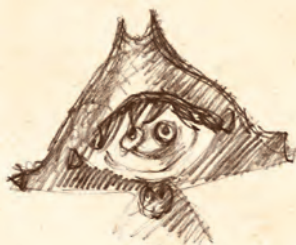

Poděkování Ondřeje Vojtěcha

A já bych na tomto místě chtěl také poděkovat Dominikovi, a to zejména za finanční a hmotnou podporu, kterou mi poskytoval při psaní prvních dvou knížek. Všechna víčka od PET lahví, která jsem od něj za práci inkasoval, jsem nechal zrecyklovat, kupóny na slevové akce do Kauflandu z roku 2003 jsem jakožto uvědomělý ekolog odnesl do sběru. Ale nejvíc si vážím Dominikova vlastnoručně podepsaného aktu. Visí nám doma nad postelí, střeží rodinné štěstí a pohodu a den za dnem nabývá na hodnotě. Jednou si za něj můj syn pořídí bydlení – maringotku nebo pěkný stan.

CO TO MÁ
BÝT ?

KAREL IV., SYN KARLA III. A OTEC KARLA V.

„Co to má být? Tomuhle říkáš svačina? Vypadá to, že už to před tebou někdo jedl,“ pohoršoval se propadlík Zbyněk, když šacoval Čeňkovu aktovku a s mírným zhnusením si prohlížel jeho krabičku na svačinu.

„Já za to nemůžu. Svačinu mi dneska připravoval táta a ten je nadšenec do zdravé stravy. Říká, že čím je to navenek odpudivější, tím je to zdravější. Tohle konkrétně je tátova vyhlášená pohanková kaše s petrželkou,“ omlouval se Čeňek.

„Tohle jíst nebudu. Krabičku si vezmu, ta se mi hodí, ale tenhle hnus ti naliju zpátky do aktovky. Dneska jsi mě moc nepotěšil. Zítra se polepši, jinak si mě nepřej,“ vyhrožoval propadlík Zbyněk, zatímco lil vyhlášenou pohankovou kaši s petrželkou Čeňkovi do aktovky a tvářil se u toho napůl zklamaně a napůl pobaveně. Zklamaně proto, že se musí po svačině poohlédnout u jiného nebohého spolužáka, a pobaveně proto, že Čeňkovi provedl povedenou neplechu.

Čeňek odevzdaně seděl na své židličce za školní lavicí a přihlížel tomu, jak propadlík Zbyněk vylévá tři hodiny tátovy práce v kuchyni u plotny. Nedovolil si nic říct. Nedovolil si zakročít. Jenom to sledoval a doufal, že propadlík Zbyněk dozná, že dal Čeňkovi cennou lekci, a půjde zase

otravovat někoho jiného. Což se nakonec opravdu stalo a tato hříčka přírody odešla na druhou stranu třídy prověřit, jakou svačinu mu nedobrovolně nabídne žák Vosáhlo, jehož otec je řezník, takže o dobrou uzenu ke svačině nemá nouzi.

Propadlík Zbyněk byl již několik měsíců velmi nevíтанý nový spolužák, který kolem sebe šířil nepohodu a strach. On to ale viděl jinak. Podle jeho názoru tu byl on první a celý zbytek třídy se vetřel na jeho území. Jeho územím byla sedmá třída. Nutno podotknout, že sedmá třída byla jeho územím již několik let, jelikož se mu ji zatím nepodařilo dokončit.

Několik let tak pravidelně propadal a žáci, učitelé i ostatní personál školy byli přesvědčeni, že v sedmé třídě dožije. Že tam založí rodinu, najde si zde práci (například poctivou, leč špatně placenou práci utírače tabule) a nakonec bude v sedmé třídě i pohřben.

Ke svému nezvratnému osudu doživotního studenta sedmé třídy měl ostatně nakročeno i letos. Konec roku se blížil a z jeho průběžného prospěchu bylo více než jisté, že si sedmou třídu znovu zopakuje.

Čeněk a jeho spolužáci byli samozřejmě rádi, že se ho příští rok zbaví, ale v šesté třídě začala pomalu propukat panika, neboť další školní rok jsou to oni, kdo bude vydán na pospas řádění propadlíka Zbyňka.

Nejhorší na celé situaci bylo, že neměla žádné řešení. Stížnosti žáků nepomáhaly. Učitelé si s ním nevěděli rady. Tradovalo se, že někteří z nich sami na vlastní kůži při svém studiu základní školy Zbyňka v sedmé třídě zažili, takže nevěděli, jestli k němu mají přistupovat jako k žákovi nebo bývalému spolužákovi, ale to bylo jistě přitažené za vlasy. Propadlík Zbyněk zase tak starý nebyl.

Ano, rostly mu vousy, což je na sedmou třídu poměrně nezvyklé, ale ty rostly i žákovi Macháčkovi, kterému bylo třináct let a podle lékaře trpěl syndromem žáka Macháčka. To byl ojedinělý syndrom, kterým na světě trpí pouze jeden žák Macháček, díky němuž se žák Macháček narodil již s plnovousem.

Navíc nad propadlíkem Zbyňkem držel ochrannou ruku učitel tělocviku Bůček, kterému učarovaly jeho sportovní výkony.

Protlačil ho do všech myslitelných školních sportovních týmů a hlavně díky němu škola vyhrávala jeden školní turnaj za druhým.

Objektivně vzato nebyl propadlík Zbyněk žádný veliký sportovec. Pokud by zápolil se stejně starými studenty, jistě by neobstál, ale v porovnání s o dvě hlavy menšími a slabšími sedmáky neměl konkurenci.

Svou polívčičku si na propadlíkovi Zbyňkovi chtěla přihrát i učitelka Nývltová, trenérka školních mažoretek. Na krajské soutěži mažoretek se však propadlík Zbyněk v kategorii mažoretky sedmých tříd neprosadil a díky tomu, že mu z úboru mažoretek lezlo chlupaté břicho, porota srazila body celému týmu za celkový dojem.

Tělocvikář Bůček byl ale s propadlíkem Zbyňkem nadmíru spokojen. Školní sportovní trofeje se díky Zbyňkovi kupily jedna za druhou a nakonec jich bylo tolik, že bylo nutné vystěhovat fyzikářku Zlámalovou z jejího kabinetu, aby bylo trofeje kam dát.

Fyzikářka Zlámalová tak přišla o své zázemí a konzultační hodiny, které má každé úterý a čtvrtek od tří hodin, musí provozovat ve svém autě na parkovišti před školou, což už několikrát na poradě učitelského sboru označila za nedůstojné.

„Už jen pár týdnů a konečně se toho zlořáda zbavíme. Do osmý třídy se nedostane a potom už to bude problém dnešních šestáků,“ mumlal si pro sebe Čeněk, když si tátovu vyhlášenou pohankovou kaši s petrželkou dlaněmi vybíral z aktovky a přenášel do umyvadla.

Tato činnost mu zabrala celý zbytek velké přestávky, pročez se nestačil řádně připravit na hodinu dějepisu, což mohlo mít nedozírné důsledky na jeho případnou klasifikaci.

„Tak děti. Minule jsme si říkali o Karlu IV., tak se podíváme, co si z výuky pamatujete,“ přišla takřka se zvoněním učitelka Loudalová a hned ve dveřích předeslala, co se bude dít.

Jakmile usedla za katedru, rozevřela svůj zápisník se seznamem žáků a dlouze se do něho zadívala.

Čeňkovi se v ten moment stáhlo hrdlo, protože si toho z minulé hodiny o Karlu IV. moc nepamatoval, a pokud by byl volán k tabuli, nemuselo by to dopadnout dobře. Tedy takhle, ono by to zcela určitě nedopadlo dobře.

Navíc měl od minula u učitelky vroubek, protože zapomněl odevzdat referát na Lucemburky, který sice dneska přinesl, ale je teď z nějakého důvodu celý ulepený od tátovy vyhlášené pohankové kaše s petrželkou.

K jeho veliké úlevě byla na řadě Amálka. Čeňkova veliká láska, za kterou pálil už od páté třídy. Bohužel pro něj dosud nenašel odvahu ji jakkoliv oslovit nebo pozvat někam na zmrzlinu, takže o ní pouze marně a toužebně snil a tím to haslo.

Amálka se u tabule moc neohřála. Vysypala z rukávu všechny našprtané informace o Karlu IV. a šla si s jedničkou sednout zpět do lavice.

Učitelka ze svého notýsku vybírala dál.

Čeňek ze třetí lavice nedohlédl do jejího notesu, takže se mohl jenom domnívat, jestli ho při listování stránkami už přeskočila, anebo je zrovna na řadě.

„Tak pojď, Zbyňku. Máš tu devět pětěk, tak to pojďme zaokrouhlit na desítku,“ povzdechla si učitelka a vyzvala propadlíka Zbyňka, aby předvedl, co všechno neumí.

„Paní učitelko, mně je blbě,“ vymlouval se propadlík Zbyněk. Při velké přestávce totiž snědl svačinu celkem osmi žákům a regulérně se přežral.

„To jsou pořád samé výmluvy. Za ty roky v sedmé třídě bys mohl přijít aspoň s nějakou originální. Pojď k tabuli, ať to máme všichni už za sebou,“ odmítla učitelka jeho výmluvy a pokývnutím hlavy ho vyzvala, ať nakluše k tabuli.

Propadlík Zbyněk za mohutného funění a sténání vstal z poslední lavice, ve které seděl už několik let sám a která s ním byla neodmyslitelně spjata, a pomalu se šoural k tabuli.

„Tak mi řekni, co všechno víš o Karlu IV.,“ vyzvala ho učitelka.

„Karel Čtvrtý byl synem Karla Třetího a otcem Karla Pátého.“

„Zajímavé, pokračuj,“ zkrřížila učitelka ruce a pozorně poslouchala, co dalšího ze Zbyňka vypadne.

„No... potom se taky ví, že Karel Čtvrtý si vzal kněžnu Libuši, která po svatbě přijala jeho jméno a byla Libuše Čtvrtá,“ tipoval propadlík Zbyněk.

„A dál?“ zajímalo učitelku.

„Dál, dál...“ přešlapoval chvíli propadlík Zbyněk na místě.

„Dál samozřejmě Karel Čtvrtý byl český král, který zavedl nevolnictví.“

„Aha, a co takový Karlův most?“ snažila se ho učitelka trochu popostrčit.

„Karel Čtvrtý zavedl nevolnictví na Karlově mostě!“

„Pokračuj,“ povzbudila ho učitelka.

Propadlík Zbyněk z povzbuzení nabyl dojmu, že je na správné cestě a že teď přišla jeho chvíle, kdy konečně promění ty roky dějepisu pro sedmou třídu.

„Karel IV. vedl také několik válek. Za zmínku stojí první světová válka a samozřejmě nesmíme zapomínat na Dívčí válku.“

„Dívčí válku? To jsi nám trochu odbočil do *Kosmovy kroniky*, ne?“ vstoupila mu do toho učitelka.

„To taky. S Kosmovou kronikou vedl Karel Čtvrtý taky jednu z válek. Ale pozor, Karel Čtvrtý nebyl jenom válečník a vojevůdce. Byl to také budovatel a stavitel,“ uvědomil si propadlík Zbyněk, že patrně nebude na cestě za svou první jedničkou v životě, a začal se potit a vařit z vody.

„A co třeba Karel Čtvrtý postavil?“ zajímalo učitelku.

„Postavil se proti barbarům z jihu,“ napadlo nahlas Zbyňka, což bylo oceněno hurónským smíchem celé třídy.

„Dokázal jsi to, Zbyňku. Překonal jsi sám sebe. Dostáváš desátou pětku v tomto pololetí. Stáváš se živoucí legendou nejen této školy, ale celého českého školství. Gratuluju a teď si jdi sednout.“ Učitelka napsala do notýsku propadlíku Zbyňkovi jubilejní desátou pětku a potom si na chvíli položila hlavu do dlaní.

„Dnešní zkoušení je u konce. Na tohle já nemám nervy. Posuneme se dál v látce a třeba, když se zadaří, načne Zbyněk v pětkách další desítku,“ odfrkla si učitelka.

Nejen Čenčkovi v ten moment spadl kámen ze srdce.

„Máme tady, koukám, ale nějaké resty z minula. Čenku, ty jsi měl dodat referát na Lucemburky, co jsi minule zapomněl,“ koukala učitelka do svého notýsku. „Máš ho tady s sebou?“ zajímala se.

„Mám,“ špitl Čeněk a s mírnou, leč upřímnou nevolí vytáhl referát z aktovky a za hlasitého plesnutí jej položil učitelce na stůl.

„Co to proboha je?“ prohlížela si učitelka upatlaný referát.

„To je pohanková kaše s petrželkou,“ špitl Čeněk a zahanbeně odvrátil zrak, když poměrně veliká a táhlá krupěj s kouskem referátu ukápla učitelce na sukni.

„Tohle snad ani nemůžeš myslet vážně. Předělat. Příští hodinu máš poslední šanci na odevzdání, jinak bude pětku,“ vrátila učitelka s odporem Čenčkovi jeho referát, což vyvolalo ve třídě další salvu smíchu.

Čeněk si po očku všiml, že se směje i Amálka, a nemohl se rozhodnout, jestli je to dobře nebo špatně. Jestli se směje tomu, jaký je to šprýmař, anebo se směje tomu, jaký je to chudák ušmudlaná.

„Promiňte, že vyrušuju, ale přijel jsem vyzvednout tady Čenka. Musíme balit, jedeme do Disneylandu,“ vytrhlo ho z rozjímání.

To do třídy bez zaklepání vtrhnul Čenkův táta. Je takové nepsané pravidlo, že někdy kolem čtvrté a páté třídy se děti začínají za své rodiče

stydět, a když nějaký rodič vstoupí do třídy, před ostatní spolužáky, je to považováno za vrchol trapna.

„Tati, odejdi. Ztrapňuješ mě tady,“ přiskočil tedy Čeněk ke dveřím a pološeptem tátovi naznačil, ať neprodleně opustí školu, město, a když bude od té dobroty, tak možná i rovnou Zemi.

„Kdybys čekal na parkovišti před školou, jak jsme se domluvili, tak bych pro tebe nemusel do třídy,“ připomněl mu táta.

„Řeklo se až po hodině. Hodina ještě neskončila,“ lehce si Čeněk vzpurně dupnul.

„Na to nemáme čas. Letí nám to v noci, a ty si musíš ještě zabalit. A cesta na letiště taky chvíli trvá. Navíc si musíš ještě doma zajít na velkou, abys potom v letadle neměl zase nějakou nehodu,“ vysvětloval Čeněkovu táta zbytečně moc hlasitě před celou třídou, čímž definitivně zadupal Čeněkovu už tak nic moc extra reputaci a sesadil ho z třídního průměru, co se týče oblíbenosti, a poslal ho rovnou na dno za žákem Dvořákem, který několikrát omylem řekl třídní učitelce „mami“ a o přestávce si kouše nehty a ty potom dává do krabičky od svačiny.

Čeněk si uvědomil, že za stávající situace není záhodno to dál jakkoliv prodlužovat a že udělá nejlépe, když neprodleně opustí třídu a bude doufat, že se během jeho nepřítomnosti ve třídě stane někomu ještě něco horšího. Někdo by se mohl při zkoušení rozbřechet a třeba i rovnou počůrat. Pak by měl šanci situaci ustát.

„Tak pojď, Sněhurka už čeká. Sněhurku máš rád ne?“ odváděl táta Čenka ze třídy, a samozřejmě že si nemohl odpustit ponižující komentář, který slyšela celá třída.

Celou cestu k autu Čeněk s tátou nepromluvil a jen si v tichosti přehrával v hlavě možné přezdívký, které na něho spolužáci přichystají, až se z Disneylandu vrátí zpět do školy.

Sněhurka a sedm podělánků se přímo nabízelo a vlastně by to v kontextu událostí byla ještě přezdívkou milosrdná.

POLETÍME DO DISNEYLANDU.

Letos to už bude druhý rok, kdy v létě nejede o prázdninách Čeněk s rodiči k moři. Léta jezdili na jedno jediné místo k jedné jediné pláži, kde se Čeněk setkal se svým dědou kapitánem Adorablem, který ho brávil do Sedmimoří za dobrodružstvím. První rok s Adorablem v Sedmimoří naháněli lapuťáka. Druhý rok zachraňovali Čeněk s Adorablem tátu, kterého unesli a uvěznilí rytíři Zlaté korouhvičky. Třetí rok ale Adorabl na pláž nedorazil.

Čeněkův táta každé ráno na pláži vyhlížel Adorablovu loď, ale ta prostě nepřišla. Táta říkal, že Adorabl zase určitě nahání nějakého vzácného tvora a že na ně zapomněl. Když potom Adorabl nedorazil ani na Vánoce, kdy ty dva roky po sobě po dojemném shledání vždycky připlul po řece, táta prohlásil, že u něho Adorabl skončil.

„Myslel jsem, že se změnil. Že šel do sebe. Že mu na synovi a vnukovi začalo záležet, ale ty jeho kouzelní tvorové jsou mu očividně milejší,“ prohlásil táta, který vůči Adorablovi zahořkl.

Od té doby odmítal jezdit k moři a místo toho volil jiné typy dovolených. A vzhledem k tomu, že se bál létat letadlem, jezdil Čeněk s rodiči hodně do Krkonoš na Sněžku, protože to bylo docela kousek. Jednou byli i na

Máchově jezeře v pronajatém karavanu, ale tam to podle táty byla samá diskotéka. A když ho navíc u vody napadla volavka a pochybná partička výrostků ho hodila do vody a ukradla mu plavky, řekl, že s žádnou vodou už nechce mít nikdy nic společného, takže se příště jelo znovu na Sněžku.

Čeňka Sněžka už moc nebavila. Když je tam člověk poprvé, tak je to zajímavé. Podruhé je to zajímavé méně a potřetí už to není zajímavé ani trochu. Od čtvrté návštěvy Sněžky začíná člověk pociťovat k hoře mírný odpor, který se po šesté návštěvě mění v nenávisť.

Ani Čeňkova máma nebyla ze Sněžky dvakrát nadšená. Mívala ráda moře, kde si lehla na pláži na deku, četla si knihu a měla klid. Teď ji místo toho čekal několikrát do roka pěší výšlap na Sněžku, kde už byla stokrát, a kdykoliv se dožadovala toho, že tentokrát pojedje lanovkou, táta kontroval, že nebude dávat peníze za lanovku, když se tam dá dojít pěšky.

Tu cestu lanovkou si vydupala jednou jedinkrát, načež táta začal plánovat výlety na Sněžku, jenom když byl silný vítr a lanovka byla uzavřena.

Čeňek tak trávil značnou část léta v silném větru na Sněžce, což vyhodnotil jako zkažené dětství.

„Tak kampak pojedeme letos v létě?“ usmíval se jednoho červnového sobotního dopoledne táta, když s brožurkou *Sněžka – klenot Česka* v ruce dorazil do kuchyně.

„Jestli řekneš, že na Sněžku,“ prohlásila k němu nevrle máma, která zrovna krájela cibuli, „tak tím nožem oloupu tebe a slzet u toho nebudu.“

„Ale Marie, letos mají nahoře nově natřené zábradlí. Taky tam mají novou ceduli s ukazatelem nadmořské výšky, to musíme vidět,“ položil táta na linku před mámu brožurku *Sněžka – klenot Česka* a dychtivě se mu třásla bradička.

„Dej to pryč, nebo se stane neštěstí,“ sevřela máma pevně rukojeť nože, kterým krájela cibuli, zatímco se jí hlavou honily temné myšlenky.

„Ale vždyť je příští týden podle předpovědi šance na orkán. Lanovka bude zavřená. To je náš čas,“ připomněl táta.

„Jestli nepřestaneš s tou Sněžkou, tak tvůj čas přišel právě teď,“ obrátila se máma proti němu s nožem v ruce a výhružně rozšiřovala nozdry. Což je ve zvířecí říši často znakem agrese. A nejen ve zvířecí, i mezi maminkami a tatínky.

„Klid, Marie. Jsme oba rozumní lidé. Nějak se domluvíme. Když na tom trváš, tak půjdeme jenom na Růžovou horu. Sněžku si necháme na podzim. To bývá sychravo a větrno. To taky lanovka určitě nepojede.“

„Dávej pozor,“ ukázala máma nožem na tátu. „Já už do Krkonoš *nechci*. Já Krkonoše *nesnáším*. Já chci někam do zahraničí. Pojedeme... do Disneylandu,“ řekla první místo, které ji napadlo.

„Tam je to moc drahý. Sněžka vyjde...“

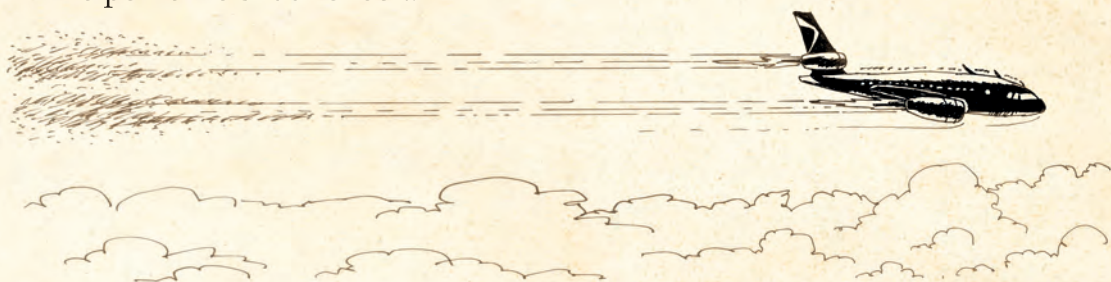
„Ještě jednou uslyším slovo Sněžka a poteče krev,“ zabodla máma nůž do prkýnka na krájení a celá zbrunátněla. I to je ve zvířecí, tatínkovské a maminkovské říši znakem agrese. Ještě o stupeň nad nozdrami.

„Dobrá, dobrá. Pojedeme do Disneylandu,“ špitl pokorně táta. Sebral z kuchyňské linky příručku *Sněžka – klenot Česka* a pomalu vycouval z kuchyně.

Nebyl by to ale on, kdyby se nepokusil situaci nějak finančně zachránit. Po dvou dnech na internetu se mu podařilo najít vlakový spoj přes Polsko, Slovensko a z nějakého důvodu i Maďarsko s patnácti přestupy skoro za hubičku. Navíc finální vlak dojede jen devadesát kilometrů od Disneylandu – a to se podle táty dalo ujít pěšky do dvou dnů.

Při prezentaci tohoto smělého plánu se ho máma zeptala, jestli se nezbláznil. A jelikož si šla do kuchyně pro avizovaný nůž, táta nakonec s těžkým srdcem slevil ze svých požadavků a smířil se s cestou letadlem.

Alespoň že za letenky ušetřil. Podařilo se mu najít levná sedadla hned u záchodu bez jídla, bez pití, bez místa na nohy... a navíc ještě se slevou na celý let, protože letušky byly nemocné. Aerolinky sice nezveřejnily, o jakou nemoc se jednalo, ale alespoň ubezpečily pasažéry, že nemoc lze poměrně snadno léčit.

V letadle ztropil táta tradičně scénu, když se ještě před startem dožadoval padáku, popřípadě rovnou rogalu. Když mu kolem se ploužící zelená letuška odmítla poskytnout palubní rogalu, zahořkl a sháněl se po svých prášcích na spaní. Hodlal celý let raději prospat.

Chvíli se přehraboval v mámině kabelce, kde – jak se domníval – byly prášky na spaní schované, načež vítězně vytáhl tubu plnou tabletek.

Vytáhl tři prášky a v mžiku oka si je hodil do pusy a spolknul.

„Teď už bude dobře,“ těšil se táta, který se připravoval na zběsilý a hlavně tvrdý spánek.

K jeho překvapení se však ani po deseti minutách žádný spánek neblížil. Naopak mu připadalo, že má stále více energie.

„Powershot – koňská síla do kapsy,“ přečetl si tedy konečně nápis na tubě prášků, kterými se pokusil uspat, a celý zbledl.

„Jak jako koňská síla do kapsy? Já nepotřebuju koňskou sílu. Já potřebuju spát,“ bědoval táta, upustil tubu na zem a vyčítal mámě její lehkovážnost.

„Ty prášky sis balil ty. Já za to nemůžu, že jsi mi dal do kabelky místo prášků na spaní sérum pro závodní koně. Kdes to vůbec vzal?“ zajímalo mámu.

Táta na otázku nereagoval, protože byl zaneprázdněn bědováním: „Já jsem takový chudák. Takový chudák.“

Čeněk, který seděl vedle táty u okénka, využil situace a v nestřežené chvíli si Powershot – koňská síla do kapsy v tubě strčil do svého dobrodružného batohu, který měl pod sedačkou. Třeba se mu to bude hodit. Člověk nikdy neví.

Potom už ale letadlo nažhavilo motory a za otcova pronikavého pláče se vzneslo do vzduchu.

Let probíhal kupodivu klidně, protože při první menší turbulenci táta omdlel strachy a ve stavu bezvědomí strávil až do přistání.

PIRÁTI · Z KARIBIKU ·

Jelikož museli mermomocí letět levným nočním letem, dorazili na hotel v době, kdy byl ještě Disneyland zavřený.

Této skutečnosti hodlali Čeněk s mámou využít k tomu, že se na pokoji pár hodin prospí. Bohužel táta takovou možnost neměl. Po třech prášcích Powershotu měl energie na rozdávání, a proto spánek nepřipadal v úvahu.

Nejdřív nějakou dobu vybíhal a zase sbíhal hotelové schody, načež se rozhodl, že opráší svou angličtinu, a začal se vybavovat se zaměstnanci hotelu.

Mistr Inliš byl znovu v akci.

Nejdříve se na chodbě několik desítek minut vykecával s náhodnou pokojskou, pročež po těch několika desítkách minut doznal, že pokojská neumí anglicky, a tak šel raději otravovat recepčního na recepci.

„I am Czech Republic,“ představil se mistr Inliš recepčnímu jako Česká republika a nonšalantně se opřel o pult recepce připraven prokecat s recepčním celé ráno a možná to protáhnout i do pozdního odpoledne.

Recepční, který byl zvyklý na ledacos, se zatvářil znepokojeně, ale profesionálně se alespoň pokusil vyloudit na tváři náznak úsměvu.

„I family go to Disneyland,“ předeslal mistr Inglíš recepčnímu své plány na následující dny. Vzhledem k tomu, že byl ubytovaný v hotelu přímo v Disneylandu, byla informace o tom, že jde do Disneylandu, tak nějak navíc.

Ostatně celá jeho přítomnost na recepci byla tak nějak navíc, ale recepční má v popisu práce se na hosty usmívat a chovat se co možná nejvíc mile.

Slibně se vyvíjející rozhovor však záhy zhatil sám recepční, který se Vlastimila anglicky zeptal, jestli si něco přeje a jestli mu může s něčím pomoci, popřípadě jestli je s jeho pokojem něco v nepořádku. Na takovou salvu anglických slov nebyl mistr Inglíš připraven a se slovy „I am toilet“ se raději z recepce vzdálil. Uznal, že angličtinu dlouho nepoužíval a na rozjezd potřebuje nějakého slabšího soupeře.

Čeněk s mámou se probudili kolem desáté dopoledne a okamžitě se chystali na odchod do areálu parku. Cestou ještě vyzvedli tátu, který se potuloval po chodbách hotelu a obtěžoval hosty i personál svou lámanou angličtinou – a nutno říci, že ho vyzvedli právě včas. Ještě chvíli a zdeptaný personál hotelu by tátu z hotelu regulérně vyhodil, protože tohle oni nemají zapotřebí.

Po vstupu do areálu parku Čeněk rozevřel mapu Disneylandu a naplánoval rodině celý den.

„Nejdřív půjdeme na Věž hrůzy a potom bych zašel na Indianu Jonese,“ navrhoval nahlas.

Táta mu sebral z rukou mapu a sám se do ní zahleděl.

„Jaká Věž hrůzy? Jmenuje se to Tower of Terror, což znamená, že to je Věž teroristů,“ opravil Čenka mistr Inglíš a spokojen sám se sebou a svou znalostí angličtiny si i lehce rošťácky poposkočil.

„Ale ano. Souhlasím. Půjdeme nejdřív na Věž teroristů. Je to nejbližší,“ odsouhlasil poté Čenkův plán.

Věž teroristů byla už od pohledu nejvyšší atrakce v celém Disney-

landu. Vypadala jako veliký obytný dům s velikým nápisem Hollywood Tower, což mistr Inglis i s pomocí svého anglického slovníčku přeložil jako Věž svatého dřeva.

„To je jasný strašidelný dům. To bude zábava. Rád se nechám vystrašit,“ pochvaloval si, když pouhým pohledem na atrakci zkušeně odhalil, co ta atrakce umí.

Ujal se role vedoucího výpravy a dovedl zbytek rodiny do fronty na Věž svatého dřeva, která byla dříve známa jako Věž teroristů.

„To je fronta jak před Vánoci na poště. To bude na dlouho,“ povzdechl si Vlastimil, když se se zbytkem rodiny zařadil na konec zdánlivě nekonečné fronty.

„To je tady normální. Tahle fronta by měla být na tři čtvrtě hodiny,“ prohlásil Čeněk, který měl za prvé o Disneylandu oproti tátovi nastudováno a za druhé si stáhl do mobilu aplikaci, která v reálném čase ukazovala přibližnou dobu, po kterou člověk na každé atrakci bude čekat ve frontě.

Vlastimil chvíli nahlas přemítal, že teda tři čtvrtě hodiny na dům hrůzy čekat nebude a že půjdou jinam, ale Čeněk ho ubezpečil, že jinde to nebude o nic lepší. Disneyland je prostě jenom o nekonečných frontách.

Po čtyřiceti minutách konstantního nadávání Vlastimila na frontu přišla jejich chvíle. Dočkali se vstupu do budovy, kde se jich spolu s dalšími lidmi ujal průvodce a zavedl je do zavřené místnosti v přízemí.

Tam na obrazovce promítali černobílý strašidelný film o historii budovy.

„Budují atmosféru strachu. Připravují nás na hrůzy,“ liboval si Vlastimil, který se zájmem sledoval černobílý film a zároveň se rozhlížel po místnosti, která mu přišla čím dál strašidelnější.

Po krátkém filmu odvedl průvodce skupinku z místnosti a pokračoval s nimi po schodech do dalšího patra budovy.

„Je to takové dost industriální,“ rozhlížel se Vlastimil při průchodu budovou. Všude byly nějaké trubky, různé páčky a železné konstrukce.

Očekával, že každou chvíli na něho odněkud bafne duch či nějaká disneyovská příšerka.

Místo ducha nebo příšerky však na skupinku vyskočila další fronta.

„To už si snad dělají srandu? Kdy se začneme konečně pořádně bát?“ brblal nespokojeně Vlastimil, když opět musel čekat ve frontě.

Naštěstí čekání netrvalo dlouho a po chvíli jeho skupinka vešla dveřmi do místnosti, kde byla uprostřed veliká sedačková lavice o několika řadách.

Průvodce návštěvníky instruoval, ať se posadí – a hlavně, ať se připoutají. Potom zkontroloval, jestli jsou všichni skutečně připoutaní, a následně z místnosti odešel.

„Co se asi bude dít?“ proběhlo Čeňkovi hlavou, když spolu s ostatními seděl připoután v sedačce v potemnělé místnosti.

Najednou se přímo před nimi otevřela stěna a začal se promítat opět nějaký strašidelný snímek.

„To je jako všechno? To se mám bát? Dva strašidelný filmečky? Dost slabota,“ postěžoval si Vlastimil.

Zkrátka film skončil a v ten moment začala ta pravá zábava.

Vlastimil začal přemítat, jak napíše vedení Disneylandu rozhořčený e-mail, samozřejmě v angličtině, kde si postěžuje na nedostatek strachu v jejich strašidelném domě. Už si v hlavě chystal anglická slovíčka, která použije, když tu zničehonic lavice, na které připoutaní návštěvníci seděli, začala padat volným pádem.

„Íííííííííí,“ vřeštěl zaskočený Vlastimil. A nebyl sám. Vřeštěli všichni. Nikdo, kdo byl na této atrakci poprvé a nic si o ní předem nezjistil, nic takového nečekal. Volný pád nikoho z nich včetně Vlastimila nenapadl.

„To je tak strašně hrozný, tohle,“ vysoukal ze sebe táta, když lavice volným pádem dopadla na dno budovy.

Jeho utrpení však teprve začalo, neboť v tu chvíli vystřelila znovu lavice směrem nahoru.

„Nic horšího se mi v životě nestalo,“ bědoval táta, o kterého se pokoušely mdloby.

„Ach můj bože, kdy tohle skončí? Proč už to neskončilo? Jak mám udělat, aby to skončilo? Chci okamžitě vystoupit. Žádám ukončení tohoto mučení,“ vykřikoval táta, když lavice poté, co byla vystřelena směrem nahoru, opět padala volným pádem směrem dolů.

„To je konec? Že to je konec, tohle?“ ptal se s nadějí v hlase, když lavice dopadla na dno budovy.

Bohužel pro něho to nebyl konec, neboť lavice znovu vystřelila nahoru.

„Zlatá Sněžka. Zlatá,“ stěžoval si Vlastimil, který byl stoprocentně přesvědčen, že po tomhle zážitku už nikdy nevytáhne paty z Krkonoš.

Jakmile se lavice zastavila nahoře tentokrát, otevřela se před nimi stěna a připoutaným návštěvníkům se tak naskytl výhled z vrchu věže na celý areál Disneylandu.

„Teď nás určitě vystřelí z věže někam do parku a nikdo nepřežije,“ vřeštl Vlastimil.

Žádné vystřelení do parku se však naštěstí nekonalo a lavice pouze opět volným pádem spadla kamsi dolů.

To už se Vlastimil zmohl pouze na nesouvislé blábolení.

„Je to konec? Je tohle konec? Díky bohu, tohle je konec,“ takřka se rozplakal štěstím, když po pádu už nenásledovalo další vystřelení vzhůru a lavice zůstala nehybně stát na místě.

Záhy se před nimi otevřely dveře a v nich se objevil průvodce, který vybídl posádku lavice, aby se odpoutala a následovala ho ven.

„To bylo super. Půjdeme znovu?“ dožadoval se Čeněk celý říčný u výstupu z domu hrůzy u mámy. Byl z atrakce doslova nadšený.

„Musíme se zeptat tatínka. Zatím zvrací do koše, tak si musíme počkat,“ ukázala máma na Vlastimila, který celý rozklepaný stál ohnutý nad odpadkovým košem před východem.

„Tati, půjdeme znovu?“ zajímalo Čeňka, když Vlastimil dozvracel a nejistým krokem se k němu došoural.

„Ani náhodou. Na tuhle věc už mě nikdy nikdo nedostane,“ zahrozil Vlastimil pěstí směrem k domu hrůzy.

„Zítra si dáme poklidnou jízdu Sněhurky. A taky projížďka slona Dumba vhodná pro předškolní děti zní slibně,“ drbal se Vlastimil na zátylku při prohlížení brožurky.

„Já nechci na žádnou pitomou jízdu Sněhurky,“ prohlásil Čeňek, který se odmítal zaměřovat na atrakce vhodné pro těhotné a kojence.

Jelikož se s tátou nedohodli, bylo rozhodnuto, že další den se rozdělí. Táta s mámou si půjdou na tu jejich Sněhurku a možná se rozšoupnou a vyfotí se s kačerem Donaldem, zatímco Čeňek si půjde na ty svoje šílené atrakce.

Dohoda byla taková, že Čeňek už je dost veliký, aby to zvládl sám, a odpoledne se znovu sejdou u vchodu do areálu parku, kde se rozhodnou, co dál.

Čeňek si proto druhý den přivstal, aby stihl všechno, co si naplánoval, a jeho první kroky vedly k atrakci jménem Piráti z Karibiku. Jelikož bylo brzo ráno, nebyla tu ještě žádná fronta. Park se pro běžné návštěvníky měl otevřít až zhruba za hodinu a celý areál tak byl přístupný pouze pro ubytované v Disney hotelu.

Piráti z Karibiku je vlastně taková dlouhá plavba na plovoucím vláčku po umělé řece spleťtým podzemním systémem, který připomíná jeskyni. Je zde spousta zákrutů a rozšiřujících se částí, kde se odehrávají různé pirátské výjevy. Je zde průjezd pirátskou krčmou, pirátským vězením, ale i vesnicí, kterou piráti zrovna drancují. Vše je podkresleno zvukovými efekty, tedy například řinčením mečů či výstřely z děl, a nepřeborným množstvím figurek pirátů v životní velikosti, které jsou opravdu povedené a mnohdy vypadají jako živí piráti.

Čeněk si sedl sám úplně do poslední řady plovoucího vláčku. Původně chtěl sedět vepředu, ale přední řady byly už zabrané a on si chtěl pirátskou jízdu nerušeně vychutnat.

Tak se ukažte, Piráti z Karibiku, problesklo mu hlavou, když plovoucí vláček vyplul na spanilou jízdu pirátským světem.

Čeněk byl samozřejmě zdaleka jediný, kdo zažil opravdovou pirátskou plavbu, takže nabízená umělá rádoby pirátská dobrodružná projížďka ho nechala absolutně chladným. To, co zažil ve skutečnosti, se ani zdaleka nedalo srovnávat s umělými figurínami a nahranými zvuky z reproduktorů. I tak si ale jízdu užíval, protože měl šanci zavzpomínat na to, jaké to bylo v Sedmimoří.

Jízda pomalu plynula a některé výjevy Čeněkovi připomněly zážitky s Adorablem.

Tamten pirát vypadá trochu jako pirát Reno, pomyslel si Čeněk při pohledu na urostlou figurínu piráta, která mávala zahnutým mečem, a opět se vrátil do Sedmimoří a zase prožíval dobrodružství na širém moři či na ostrovech.

Plovoucí vláček pozvolna doplul do veliké oblasti, která simulovala pirátské drancování vesnice. Tok umělé řeky se rozšířil do velikosti menšího jezera či zátoky a z reproduktorů duněly zvuky

výstřelů z děl. Voda kolem vláčku se po zvuku výstřelu z děla rozstříkla do všech stran. Opravdu to vypadalo, že koule z děla dopadla jenom pár metrů od Čenka.

Ten byl v sedmém nebi.

„Pomáhám, pomáhám,“ vytrhnul ho ze vzpomínek vysoký hlásek, který se nesl vodou. Čeněk sebou na chvíli

škubnul, ale potom se zase uklidnil. To se mu jen něco zdálo. Stará vzpomínka ožila díky pirátské atmosféře.

Plovoucí vláček proplul širokou zátokou a vodní tok se opět zužoval. Zrovna projížděli těsně u pravého břehu, na němž stála figurína piráta, který se jednou nohou opíral o truhlu s pokladem. Zády k řece stály tři figuríny pirátů, kteří pirátovi opírajícímu se nohou o truhlu připíjeli korbelem piva. Tedy dvě figuríny připíjely. Třetí nehnutě stála.

„Proč tam jen tak stojíš? Co to má znázorňovat?“ zajímalo Čeňka, jehož pozornost si figurína získala i nezvyklou autenticitou oblečení. Zatímco ostatní figuríny měly ušmudlané šaty jako z katalogu filmových pirátů, tato byla jiná. Oblečení zezadu vypadalo nejen čistě a upraveně, ale navíc bylo propracované. Něco nebo spíš *někoho* mu to připomínalo.

„Pomáhám, pomáhám,“ vytrhl Čeňka z přemýšlení opět ten vysoký hlásek. Tentokrát by přísahal, že to nebyla vzpomínka, ale že to opravdu slyšel.

„Pomáhám, pomáhám,“ zaslechl znovu. Dokonce mu přišlo, že se mezi figurínami pirátů cosi mihlo.

Vláček plul těsně kolem pirátů připíjejících tomu opírajícímu se o bednu s pokladem a Čeněk pohledem těkal po břehu, jestli mezi figurínami nezahlédne znovu ten podezřelý pohyb.

„Tady tě mám!“ vyrušil Čeňka chraplavý hlas a periferně zahlédl, jak se jedna ze třech figurín pirátů u břehu otočila jeho směrem a sáhla po něm.

V té rychlosti nestihl nijak zareagovat. Pouze ucítil něco, co se mu zaháklo pod podpaží a silou ho to vytáhlo z vláčku na břeh.

„Voltare?“

PIRÁT · VOLTAR ·

Čeněk stál jako opařený a nezmohl se na jediné slovo. Přímo před ním na umělém břehu na atrakci Pirátů z Karibiku stál pirát z masa a kostí. A ne ledajaký pirát. Byl to Voltar.

Milé děti. Pokud jste nečetly předešlé dva díly Čeněkova dobrodružství v Sedmimoří, zřejmě vás překvapivé odhalení Voltara v Soběsvětě nechává naprosto chladným, neboť nevíte, kdo to je. Inu, Voltar je bratrem kapitána Adorabla. Jo, vy vlastně nemůžete vědět, kdo to je kapitán Adorabl. Kapitán Adorabl, krom toho, že jeho jméno je dnes už na obálce tří knih, včetně této, je bývalý lovec odměn a Čeněkův dědeček, který žije v Sedmimoří. Tak mě napadá, že vy vlastně ani nevíte, co to je Sedmimoří. Sedmimoří je... víte co? Tohle by nikam nevedlo. Nemůžu vám to teď všechno vysvětlovat. Přečtěte si první dva díly a potom se vraťte.

„Kde je bambitka?“ nenechal Voltar Čeňka se pořádně vzpamatovat a hned přešel k jádru věci.

„J-j-jaká bambitka? A co tady vůbec děláš? Jak ses sem dostal?“ vykoktal ze sebe konečně po chvílce Čeňek.

„Bambitka černokněžníka Vorána. Potřebuju ji,“ zatvářil se Voltar přísně a naléhavě zároveň.

„Já nevím, kde je bambitka. Má ji Adorabl,“ pokrčil dosud lehce zmatený Čeňek rameny.

„Tak to jsi mi k ničemu,“ zklamaně mávl hákem Voltar, otočil se a měl se k odchodu.

„Počkej, kam jdeš? Co má všechno tohle znamenat?“ zatáhl Čeňek odcházejícího Voltara za kabát.

„Nemám čas ti všechno vysvětlovat. Každá minuta v Soběsvětě navíc mě jenom zdržuje od mého úkolu,“ vyškubnul se Voltar Čeňkovi a otočil se k němu zády patrně rozhodnut odejít.

„Vím, kam Adorabl schoval tu bambitku,“ prohlásil Čeňek duchapřítomně.

Voltar se zastavil a zpozorněl.

„Kam ji dal?“ zajímalo ho.

„Nejdřív mi řekni, co se děje. Jak ses sem dostal a proč potřebuješ tu bambitku?“

Voltar se otočil zpět k Čeňkovi, lehce pohrdavě si ho změřil pohledem, s mírným znučením si odfrknul a pak spustil: „K čemu potřebuju bambitku, ti neřeknu. Potřebuješ jenom vědět, že ta bambitka je klíčem k tomu, aby zavládl v Sedmimoří konečně klid a mír.“

Jak jinak, pomyslel si Čeňek.

„V Sedmimoří se nyní dějí zlé a temné věci. A jenom bambitka to může ukončit.“

„Už se někdy stalo, že se v Sedmimoří neděly zlé a temné věci?“ zajímalo upřímně Čeňka.

Voltar se na chvíli zamyslel.

„Mám pocit, že ne. Co si pamatuju, tak se v Sedmimoří vždycky děly zlé a temné věci. V každém světě se dějí zlé a temné věci. I v tom vašem Soběsvětě,“ potvrdil Voltar.

„A proč potřebuješ tu bambitku zrovna teď?“

„Protože teď se dějí v Sedmimoří ještě zlejší a temnější věci než normálně, a pokud to nezastavím, stanou se ty úplně nejzlejší a nejtemnější věci. Věci nepředstavitelné míry zla a temnoty. Musím jednat, dokud je čas to zastavit,“ pronesl Voltar tajemně a zadíval se přitom dramaticky kamsi do dálky.

„Aha, a teď by mě zajímalo, jak ses dostal do Soběsvěta, a hlavně, jak jsi mě našel?“ přešel Čeněk k další otázce, která mu přišla důležitější než zjišťovat, jaké zlo řádí v Sedmimoří tentokrát.

„Jak bych se asi dostal do Soběsvěta? Zvonem na procházení světů. Nemysli si, že Adorabl je jediný, kdo takový zvon má. Ten můj sice není tak veliký a dechberoucí jako ten jeho, ale svou práci odvedl,“ zašátral Voltar hákem v kapse, ze které vytáhl malý rezavý zvoneček, jenž vypadal spíš jak přívěsek na klíče.

„Hmm, to je docela slabota,“ pobaveně se díval Čeněk na ubohý malý zvoneček.

„I s malým zvonečkem se dá zahrát veliké divadlo,“ téměř se urazil Voltar.

„Já myslel, že ten zvon funguje jenom na moře.“

„Tehle můj malý zvonek funguje na všechny vodní toky nebo nádrže,“ kasal se Voltar.

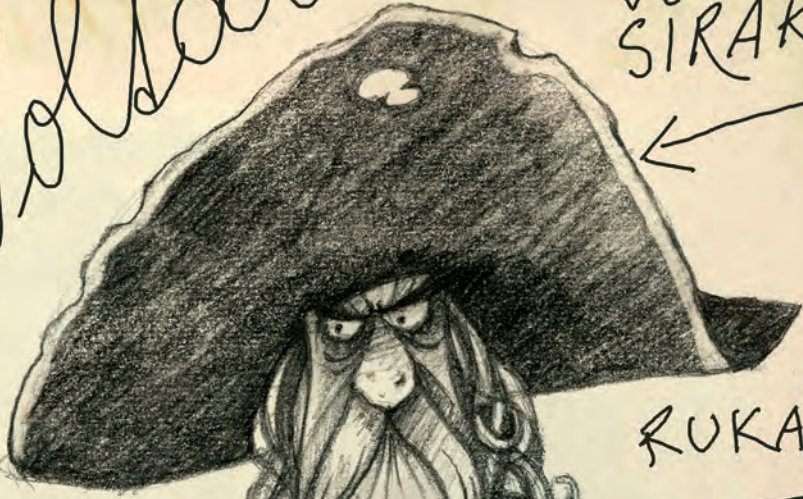
„A jak jsi mě našel?“ chtěl se Čeněk dozvědět víc.

„Mám svoje metody,“ pousmál se Voltar tajemně. „A teď, když jsem ti odpovídal na tvoje všetečné otázky, mi konečně řekni, kde je ta bambitka,“ přešel Voltar k jádru věci.

„Adorabl ji schoval do své skrýše.“

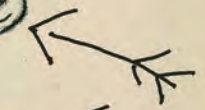
Volbár

ŠIRÁK

RUKA 2.

RUKA 1.

HÁK 2.

HÁK 1.

NOHY

„A kde je ta skrýš?“ naklonil se lehce výhružně Voltar směrem k Čeňkovi.

„To já nevím. Musíš se zeptat jeho.“

„Jeho se nemůžu zeptat, protože nikdo neví, kde je,“ odfrkl si zklamaně Voltar. Očekával totiž od Čeňka něco konkrétnějšího než jenom „zeptej se Adorabla“.

„Počkej, jak že nikdo neví, kde je?“ zpozorněl Čeněk.

„Už je to nějaký čas, co se ztratil někde v Toulavém moři,“ zastrčil si Voltar zvoneček na procházení mezi světy znovu do kapsy.

„To ho nikdo nehledal?“ zhrozil se Čeněk.

„To já nevím. Asi. Kdo by ho hledal? Nikoho nezajímá.“

„Vždyť je to tvůj bratr!“ připomněl mu Čeněk.

„Nejsme si tak blízcí, abych ho hledal někde v Toulavém moři.“

„To teď ale asi budeš muset, když potřebuješ jeho bambitku,“ podsouval mu Čeněk nutnost najít Adorabla.

„To máš asi pravdu. Doufal jsem, že se tomu budu moct vyhnout, pokud bys tu bambitku měl u sebe. Spoléhal jsem na to, že ti ji Adorabl dal, abys ji odvezl do Soběsvěta, kde by byla ukrytá a v bezpečí. Kdyby se totiž dostala do špatných rukou, staly by se ještě zlejší a temnější věci než ty nejzlejší a nejtemnější,“ vysvětloval Voltar.

„Takže je to jasné. Musíme vyrazit najít Adorabla,“ lehce se pousmál Čeněk, protože to začalo zavánět dobrodružstvím.

„Žádné *my* musíme. *Já* musím. Ty nikam nepojedeš. K ničemu tě nepotřebuju. Bambitku nemáš, takže jsi mi k ničemu a akorát jsem s tebou ztrácel čas,“ opět se Voltar otočil a odcházel.

Čeňkova vidina dobrodružství v Sedmimoří se v tu ránu rozplynula. Zmocnila se ho panika.

Věděl, že musí rychle něco udělat a připojit se k Voltarovi. Musí najít Adorabla, zjistit, co se s ním stalo, a samozřejmě jako už v minulosti zachránit Sedmimoří. Bez něho se Sedmimoří neobejde, to dá rozum. A navíc tu byla hrozba Sněžky.

„Píšťalka. Mám ji u sebe,“ vykřikl najednou Čeněk.

„Jaká zas píšťalka?“ zastavil se Voltar.

„Píšťalka na otevření ztracené síně. To je Adorablova tajná skrýš. Tam si schovává všechny vzácné předměty,“ vyhrknul Čeněk.

„Co je s tou píšťalkou?“ otočil se Voltar trochu nechápavě na Čeňka.

„Bez té píšťalky ta síň nejde otevřít. Když v ní uvěznil černokněžníka Vorána, tak mi ji dal, abych ji měl u sebe a nikdo se nemohl do té síně dostat, aby Vorána zachránil,“ vařil Čeněk trochu z vody. Nic lepšího ho nenapadlo. Jeho tvrzení mělo několik trhlin. Tak například, jak by mohl Adorabl schovat bambitku zpět do své ztracené síně, když v ní byl uvězněn Vorán? Kdyby znovu otevřel portál, tak by Vorán okamžitě zdrhnul. Čeněk to prostě zkusil a spoléhal na to, že Voltar neví přesně, jak Adorablova ztracená síň funguje. Třeba si může myslet, že těch síní má Adorabl víc. Nebo že je trochu pomalejší, což bylo v rodině docela běžné.

„Těch síní má Adorabl víc,“ houkl Čeněk na Voltara, který znovu beze slov odcházel, neboť mu došlo, že si Čeněk vymýšlí.

„Skutečně?“ zastavil se Voltar a s lehkou nedůvěrou si prohlížel Čeňka.

„Ano. Co já vím, tak má Adorabl minimálně tři ztracené síně a píšťalka otevře síně podle tónu, který Adorabl na píšťalku zapíská.“

„Nuže dobrá. Budu dělat, že ti věřím a že říkáš pravdu. V tom případě mi tu píšťalku dej a věc je vyřešená,“ podal Voltar Čeňkovi hák v očekávání, že na něj Čeněk píšťalku pověsí.

„Nedám ti ji. Pojedu s tebou a píšťalku osobně předám Adorablovi, až ho najdeme,“ odmítl Čeněk.

„Zapomeň na to. Se mnou nejedeš,“ trval si Voltar na svém a znovu, již poněkolkáté odcházel.

„Mluvím pravdu. Tu píšťalku opravdu mám u sebe,“ rychle začal Čeněk prohrabovat svůj dobrodružný batoh, kde měl mimo jiné schovanou svou píšťalku proti medvědům. Je to taková ta píšťalka, na kterou musíte neustále pískat, když se ztratíte někde v lesích na Aljašce, abyste vystrašili případné medvědy. Anebo tím možná spíš na sebe medvědy upozorníte. Výsledky pískání na píšťalky ve vztahu k odstrašení medvědů dosud nebyly vědecky prokázány, neboť všichni testovací pracovníci výrobců píšťalek proti medvědům, vysazení v lesích na Aljašce, byli po několika týdnech nalezeni buď umrzlí, anebo se našly jen jejich ohlodané kosti. Nebylo tak možné dokázat, zda pískání na píšťalku skutečně případné medvědy odradilo, a testeři tak umrzli v naprostém bezpečí před medvědy a jejich umrznutá těla posléze medvědi ohlodali na kost z toho důvodu, že umrznutí testeři píšťalek již logicky na píšťalku nepískali. Nález několika píšťalek proti medvědům v medvědíh trusu vyhodnotili výrobci píšťalek jako statistickou odchylku.

„Vidíš? Tady to je ta píšťalka,“ mával vítězně Čeněk ve vzduchu píšťalkou proti medvědům, která shodou náhod tvarem připomínala Adorablovu píšťalku na otevření ztracené síně.

„Vskutku, to je ona,“ přikyvoval se zájmem Voltar. „A co myslíš, že mi zabrání v tom, ti tu píšťalku prostě vzít násilím?“ usmíval se Voltar šibalsky.

„Jen si to zkus,“ vrátil Čeněk píšťalku zpět do batohu a vytáhl zavírací nůž, se kterým začal dělat výhružné výpady směrem k Voltarovi.

„To myslíš vážně? Opravdu si myslíš, že se zaleknu kluka s nožikem? To mě docela uráží,“ obrátil Voltar oči v sloup, když před ním Čeněk s nožikem na nařezávání buřtů předváděl různé výpady s otočkou a u toho i sem tam výhružně kopnul do vzduchu.

„Chceš to riskovat?“ oháněl se Čeněk nožikem.

„Kašlu na to. Co je mi po tom, jestli v Sedmimoří zemřeš krutou a bolestivou smrtí? Píšťalku odevzdám Adorablovi tak jako tak. Pamatuj, že tě zachraňovat nebudu. Pokud mě budeš zdržovat, prostě ti vezmu celý

batoh klidně i násilím a nechám tě na místě tvému osudu,“ rozhodl se Voltar, že nemá zapotřebí se prát s klukem, a svolil k tomu, že ho vezme do Sedmimoří s sebou.

„Vážně? Díky. Nebudeš litovat. Určitě nebudu přítěží. Dost se vyznám a taky dost pomáhám,“ radoval se Čeněk.

„Já pomáhám. Já pomáhám. Ty nepomáháš. Já pomáhám,“ ozval se odkudsi vysoký hlásek, načež téměř vzápětí zpoza figuríny piráta vyběhl piškunt a začal do Čenka strkat. Zřejmě ucítil konkurenci v pomáhání a nehodlal se s tím smířit.

„Co tu dělá piškunt?“ podivoval se Čeněk, když odstrčil horlivého tvořečka, který žije jenom pro pomáhání.

„To je můj piškunt. Piškunt Pišta. Prohrál jsem ho v kartách,“ vysvětloval Voltar.

„Jak prohrál v kartách? Snad vyhrál, ne?“ divil se Čeněk.

„Když si z karet odneseš piškunta, tak to není výhra, ale prohra. Akorát mi komplikuje život a nemůžu se ho zbavit,“ povzdechl si Voltar.

„Pišto, žádné škorpení. Uklidni se. Spěcháme,“ okřiknul pak piškunta Pištu, který před Čenkem mával pěstičkami na důkaz toho, že je připraven se o svou roli hlavního pomocníka porvat.

„Jak se dostaneme do Sedmimoří?“ zajímalo Čenka.

„Jak asi. Jako vždycky. Na lodi. Vyplujeme na vodu, já zazvoním na zvonek, něco se rozestoupí, my do toho vjedeme a jsme tam,“ ťukal si Voltar hákem na čelo, protože mu ta otázka přišla děsně pitomá.

„Na jakou loď?“ rozhlížel se nechápavě Čeněk kolem sebe. Žádnou totiž neviděl. Jediná plavidla zde byly plovoucí vláčky. Ten, na kterém připlul, už odjel, a další s jinými návštěvníky Disneylandu by měl co nevidět přijet.

„Mám támhle pramičku,“ ukázal Voltar hákem na malou dřevěnou lodičku přivázanou nedaleko ústí vodního kanálu do laguny s vesnicí rabovanou piráty.

„Zaber, musíme ji hodit na vodu a rychle odjet,“ povzbuzoval za chvilku Voltar Čeňka, když nadzvedával příď pramice.

„Neměl jsem ji jak ukotvit, tak jsem ji povytáhl na břeh,“ odušil Voltar, když se Čeňek začínal nadechovat k otázce, proč je polovina lodi na břehu. „Já to nadzvednu a ty to pošoupneš. Musíš mi pomoci,“ funěl Voltar, který držel předeek pramice na svých hácích.

PIŠTA PIŠTA
POMÁHÁ! POMÁHÁ!
PIŠTA PIŠTA
POMÁHÁ!
POMÁHÁ!
PIŠTA
POMÁHÁ!

„Pomáhám, pomáhám,“ zaradoval se piškunt, který se vložil do pošupování. Místo lodi ale pošoupl Voltara, kterého strčil do vody.

„Pišto, ty pyskoune pyskounská, tebe mi byl čert dlužen,“ rozčiloval se Voltar, když se sápal z vody zpět na břeh.

„Pomáhám, pomáhám. Pišta pomáhá,“ nenechal se piškunt Pišta vést z míry a z nějakého důvodu začal trhat kusy prken z bortu lodi.

„Rychle nasedej, než ten lumen rozebere celou pramici,“ popohnal Voltar Čeňka.

„Menší loď jsi neměl?“ ptal se s lehkým výsměchem v hlase Čeněk, který se do malé lodičky sotva vešel.

Voltar seděl na přídi a Čeněk na zádi, a přesto se dotýkali vzájemně koleny. V malé pramici nebylo doslova k hnutí.

„Zvoneček by větší loď do Soběsvěta nepřenesl,“ vytáhl z kapsy hákem Voltar svůj komicky malý zvoneček. „A taky tě tady můžu nechat, spratku drzej,“ obořil se na Čeňka, který se musel smát tomu, jak malý ten zvon je a že tohle je ta největší loď, jakou dokáže přenést mezi světy.

Piškunt Pišta vyrval z přídi lodi ještě jedno prkýnko a s pocitem, že už pomohl dost, se vtěsnal do pramice mezi kolena Čeňka a Voltara.

Voltar zacinkal na groteskně malý zvoneček, na konci zátoky se rozevřela umělá stěna atrakce Pirátů z Karibiku, Voltar se chopil háky vesel a poměrně nepřírozenými pohyby, protože v lodi nebylo místo na nějaké velké rozmachování, namířil pramici do Sedmimoří.

Tak přece jenom se tam letos podívám, pomyslel si Čeněk, v rámci možností se opřel o záď lodi a těšil se na další parádní dobrodružství v Sedmimoří.

Vážený čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kapitán Adorabl a Toulavý ostrov***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.